

Nieuwe directeur Stichting PVP 'We maken ons op voor de toekomst'

Graag wil ik me aan u voorstellen

Mijn naam is Nannie Flim, ik ben 47 jaar en sinds 1 maart 2006 werkzaam als directeur/ bestuurder van de Stichting PVP.

Voorheen was ik als directeur werkzaam in Den Haag bij een zelfstandige stichting die zich bezighield met preventie en bestrijding van jeugd-criminaliteit. Daarvoor werkte ik als directeur van asielzoekerscentra in de provincie Utrecht. Ik heb altijd gewerkt binnen het publieke domein, waarin ik de maatschappelijke opdracht van de organisatie centraal stel. Richtinggevende vragen zijn daarbij: welke maatschappelijke opdracht heeft de organisatie binnen de hele keten? Hoe kan deze rol zo optimaal mogelijk vervuld worden? Hoe kan op efficiënte wijze samengewerkt worden met belanghebbende organisaties? Voor mij is de GGZ en het patiënten-vertrouwenswerk een nieuw werkterrein. Daarom heb ik me de afgelopen weken intensief beziggehouden met kennismaken met de GGZ, de Stichting PVP en de belanghebbenden van de Stichting PVP.

Een aantal eerste bevindingen

De Stichting PVP bevindt zich in een omgeving die sterk in ontwikkeling is. Het nieuwe zorg-verzekeringstelsel, de marktwerking en het aangaan van nieuwe samenwerkingsverbanden zijn momenteel bepalend. De discussie over hoe de Stichting PVP zich tot deze ontwikkelingen gaat verhouden, is intern volop gaande, maar levert nog geen consistent beeld op. Hierop kom ik verderop terug.

Aan de kwaliteit van het PVP-werk wordt door de stichting veel aandacht besteed door middel van een opleidingsjaar voor nieuwe medewerkers. Die opleiding moet met een positieve beoordeling afgerond worden alvorens een pvp een vaste aanstelling krijgt bij de Stichting. Tijdens de

opleiding wordt o.a. aandacht besteed aan juridische kennis en vaardigheden, psychiatrische ziektebeelden en gespreks- en onderhandelings-technieken. Om de kwaliteit van de individuele pvp verder te ontwikkelen wordt de klanttevredenheid over de dienstverlening per pvp gemeten door middel van vragenlijsten aan de cliënten. Tevens is er een aanbod van deskundigheidsbevordering. Het ontwikkelen van een kwaliteitssysteem met externe toetsing zou dit nog kunnen versterken.

Pvp'en registreren hun werkzaamheden gedetailleerd, wat een schat aan informatie oplevert. Hieruit komen tendensen en trends binnen de GGZ of een GGZ-instelling naar voren. Ook is het mogelijk om vergelijkingen te maken tussen instellingen. Toch zou de informatie uit deze registratie nog verder ontsloten kunnen worden.

De reacties vanuit de GGZ-instellingen zijn divers. Enerzijds wordt het pvp-werk gezien als een noodzakelijke tegenhanger van dwang en drang en wordt aangegeven dat de Stichting PVP een substantiële bijdrage levert aan de ontwikkeling en professionalisering van de GGZ. In deze visie ligt de nadruk op de signalerende rol van de pvp. Anderzijds kan een GGZ-instelling de pvp ook als een lastige

extra partij ervaren in de behandeling van een patiënt. De cliënten geven aan de pvp als een vaste waarde te zien; iemand die hen ondersteunt gedurende hun behandeling door een GGZ-instelling.

Kortom, een Stichting die haar sporen heeft verdiend binnen de GGZ, nooit onomstreden is geweest en die zich opmaakt om aan alle toekomstige ontwikkelingen het hoofd te bieden.

Wat kunt u de komende tijd verwachten van de Stichting PVP?

In 2007 is het 25 jaar geleden dat de eerste pvp aan het werk ging. In oktober 2007 organiseert de Stichting daarom een jubileumcongres. Naast reflectie op het verleden zal de Stichting dit moment aangrijpen om haar visie op de toekomst van de Stichting en het patiënten-vertrouwenswerk te presenteren. Dat geeft ons anderhalf jaar de tijd om met u de discussie over nut en noodzaak van het pvp-werk te voeren. Vragen die we onszelf en u stellen, zijn: is de missie van 25 jaar geleden nog wel dekkend voor de toekomst? Hoe zou de toekomstige financiering van de Stichting eruit kunnen zien? Komen er 'concurrenten' op de vertrouwensmarkt? Is er vraag naar onze

deskundigheid in andere sectoren zoals de zwakzinnigenzorg en de psycho-geriatrie? Zo ja, kunnen wij daarin voorzien? Zijn meer op mediation, mentorat en klachtafhandeling gerichte activiteiten ook geëigend voor de Stichting? Is het pvp-werk eigenlijk nog wel noodzakelijk? Wie zijn onze 'stakeholders' en hoe zien zij de toekomstige rol van de Stichting?

Gerichte discussie met afvaardigingen van de verschillende belanghebbenden van de Stichting zullen een aanzet zijn om antwoorden te formuleren. Over de resultaten hiervan houden we u op de hoogte.

Nannie Flim,
Directeur/bestuurder Stichting PVP

Het Dolhuys: de wereld van de waanzin

Wist u dat één op de vier Nederlanders in aanraking komt met de geestelijke gezondheidszorg? Relatief veel mensen. Toch blijkt het lang niet altijd gemakkelijk te zijn om openlijk te spreken over een opname in een psychiatrisch ziekenhuis. Er lijkt in onze samenleving nog altijd veel onbegrip en gebrek aan kennis te zijn over de psychiatrie.

Museum Het Dolhuys in Haarlem draagt zijn steentje bij om de bezoeker vanuit een historische invalshoek voor te lichten hoe men in de loop van de eeuwen aankeek tegen begrippen als gek, gezond, normaal, abnormaal. Je ziet dan ook hoe door de jaren heen de psychiatrie en de positie van de patiënt veranderden. Hiermee levert het museum een positieve bijdrage aan een maatschappelijke integratie van psychiatrische patiënten en aan het verminderen van vooroordelen over de psychiatrie. Het museum is - geheel in de geest van deze tijd - een 'ervaringmuseum' geworden. Je kunt in een dolcel uit de 16e eeuw. Je hoort daar in het donker

het persoonlijk verhaal van iemand die in een separeer heeft gezeten. Je kunt via een koptelefoon op een directe en fysieke manier de chaos en ontredde in iemands hoofd horen. Je ziet de persoonlijke leefomgeving in een psychiatrisch ziekenhuis en hoort, als je bijvoorbeeld een deurtje van een kastje opent, hoe mensen hun verblijf in het ziekenhuis ervoeren.

Ook krijg je de kennis vanuit het perspectief van het ziekenhuis te zien. Een elektroshockapparaat, een badkuip voor badbehandeling, autoritaire afdelingsregels in plechtstatige taal enzovoorts. De manier waarop deze kennis wordt aangeboden is het best als 'interactief' te omschrijven. Filmpjes te over, veel foto's, stethoscopen waarmee je de tentoongestelde voorwerpen kunt aanraken en dan te horen krijgt wat het is. In het museum schuif je langzaam door de tijd. Uit de jaren 70 en 80 van de vorige eeuw zie je allerlei zaken die met de emancipatie en verbetering van de

psychiatrische patiënt te maken hebben. Het blijft echter niet bij kennisoverdracht en 'je verplaatsen in de ander'. Zelfonderzoek in de vorm van bijvoorbeeld een Rorschachtest bepaalt hoe normaal je bent.

Al met al een museum dat meer dan de moeite waard is om heen te gaan. Het is informatief en prikkelend, zeer aantrekkelijk vormgegeven, het staat op de bres voor de acceptatie en integratie van psychiatrische patiënten in de samenleving, en ... het is vooral leuk om te beleven.

Het Dolhuys, Schotersingel 2, Haarlem
(5 min. van het NS station), telefoon 023-5410670,
website www.hetdolhuys.nl.
Openingstijden: di-vr 10.00 tot 17.00 uur,
za, zo- en feestdagen 12.00 tot 17.00 uur

Huidige tentoonstelling: 'waanzinnige strips',
over persoonlijke verhalen van striptekenaars 'en
hun omgang met gekte', juni t/m december 2006.

JWVD

n pvpkrant 2 '06

7